

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2016 roku w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko M. B. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1800 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 647 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła nieważność postępowania ponieważ strona pozwana została pozbawiona możliwości obrony swoich praw – art. 379 pkt 5 kpc, a nadto naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie sprowadzające się do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wobec zaniechania dokonania wnikliwej i wszechstronnej oceny zasadności twierdzeń strony pozwanej na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a oparcie się wyłącznie na niespójnych twierdzeniach strony powodowej;

b) przepisu art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie wobec bezzasadnego oddalenia wniosku dowodowego pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony pozwanej, w sytuacji, gdy wniosek ten zmierzał do wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. należytego wykonania umowy przez powódkę i z którego to dowodu jednoznacznie wyniknęłoby, że powódce nie należy się dochodzona przez nią kwota;

c) art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie wobec uwzględnienia powództwa w całości w sytuacji, gdy powódka nie udowodniła swojego roszczenia co do zasady jak i co do wysokości.

Na podstawie art. 380 k.p.c. pozwany wniósł o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania pozwanego na okoliczność nienależytego wykonania umowy przez powódkę.

W oparciu o wskazane zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd odwoławczy podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, i przyjmuje je za własne, czyniąc integralną częścią poniższych rozważań. Wobec powyższego nie widzi konieczności ich ponownego, szczegółowego przytaczania.

Wszystkie podniesione przez pozwanego w apelacji zarzuty koncentrują się na zanegowaniu stanowiska Sądu I instancji, wedle którego powód wykazał zarówno zasadność jak i wysokość dochodzonego roszczenia.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutu nieważności postępowania ponieważ strona pozwana została pozbawiona możliwości obrony swoich praw – art. 379 pkt 5 kpc. Pozwany w uzasadnieniu apelacji twierdzi, że był pozbawiony możliwości obrony swoich praw, gdyż mimo jego wniosku o odroczenie rozprawy z uwagi na chorobę, rozprawa została przeprowadzona. Twierdzenie to nie znajduje żadnego odzwierciedlenia w aktach sprawy. Na karcie 31 akt znajdują się elektroniczne potwierdzenie odbioru wezwania na termin rozprawy, a na 32 – protokół rozprawy z dnia 1 sierpnia 2016 r. W aktach brak jest pisma pozwanego zawierającego wniosek o odroczenie rozprawy, a zatem twierdzenia skarżącego o naruszeniu jego prawa do obrony w niniejszej sprawie należy uznać za gołosłowne, a zarzut nieważności postępowania za chybiony.

Nietrafny jest również zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów. Uchybienia w powyższym zakresie apelujący upatrywał między innymi w pominięciu dowodu z przesłuchania pozwanego. Tymczasem zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. może odnosić się wyłącznie do dowodów przeprowadzonych przez sąd, nie zaś pominiętych. Skuteczne podniesienie tego zarzutu wymaga przeprowadzenia wyводу jurydycznego wykazującego, że dokonana ocena dowodów nie ma przymiotu wszechstronności lub została przeprowadzona z naruszeniem zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Skarżący winien zatem wskazać konkretne wadliwie ocenione dowody i wykazać wyżej przywołane uchybienia. Wyvodu takiego pozwany nie przeprowadził w apelacji. Jej zarzut stanowi zaś gołosłowną polemikę z prawidłowo wykonaną przez sąd meriti oceną dowodów, ponieważ skarżący poprzestał jedynie na własnej ocenie dowodów oraz okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Pozwany podnosząc powyższy zarzut nie wskazał, w jaki sposób Sąd I instancji zasadę swobodnej oceny dowodów naruszył, ograniczając się jedynie do zaprezentowania stanu faktycznego ustalonego na podstawie własnej oceny dowodów. Samo natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze /doniosłości/ poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu nie może stanowić o skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Chybiony był także zarzut naruszenia przepisu art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie wobec bezzasadnego oddalenia wniosku dowodowego pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony pozwanej, w sytuacji, gdy wniosek ten zmierzał do wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. należytego wykonania umowy przez powódkę i z którego to dowodu jednoznacznie wyniknęłoby, że powódce nie należy się dochodzona przez nią kwota. Sąd Rejonowy słusznie uznał, że wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa pozwanego na terminie rozprawy w dniu 1 sierpnia 2016 roku dowód z jego przesłuchania podlegał pominięciu zwłaszcza, że pozostałe dowody zgromadzone w sprawie pozwalały na pojęcie rozstrzygnięcia w sprawie.

W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Okręgowego Sąd meriti w oparciu o materiał dowodowy zebrany w sprawie słusznie uznał, że strona powodowa sprostала ciężącemu na niej z mocy art. 6 k.c. ciężarowi udowodnienia zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia. Powód przedłożył bowiem dokładne wyliczenie dochodzonych przez siebie należności głównej, odsetek oraz opłat i kosztów, zaś powyższe wyliczenie znalazło potwierdzenie w załączonej do pozwu historii spłat pożyczki pozwanego. Pozwany natomiast nie zdołał skutecznie podważyć przedstawionych przez powoda dokumentów i przyjętej przez Sąd oceny, a w konsekwencji udowodnić niezasadności roszczenia strony powodowej, poprzestając na przedstawieniu jedynie korzystnej dla siebie interpretacji stanu faktycznego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98 k.p.c..